

VERS VAN DE WARMER BAKKER

Van Boheemen

Wij zijn voor U op bezoek geweest bij de twee warme bakkers die ons dorp 'rijk' is, ja echt RIJK, te weten Bakker van Boheemen en Bakker Limburg. Vroeger hadden we er wel zes, maar die tijden zijn allang voorbij en wij mogen ons gelukkig prijzen met deze twee prachtige bedrijven die ons dagelijks brood warm-en-wel voor ons verzorgen. In de morgenuren ziet men de mensen gaan en komen, op de geur af, de geur van vers brood en gebak, een oer-instinct.

Brood op de plank... 'even naar de bakker'... tevreden even dromen van een verse boterham of iets lekkers bij de koffie. Dát zijn van die goede dingen van en voor de mens!

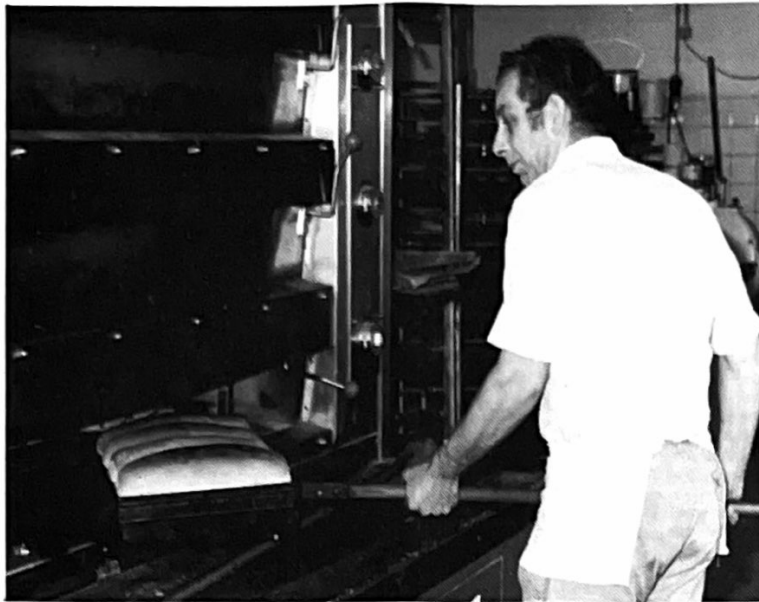
Vader Theo van Boheemen nam in 1942 het bakkersbedrijf over van bakker van der Werf (wie kan zich dat nog herinneren?). Van zijn 6 kinderen zit zoon Harry al vanaf zijn vijftiende jaar in 'het vak'. Hij volgde de volledige bakkersschool (Bussum en Amersfoort) en werkt nu alweer zo'n 20 jaar in de bakkerij aan de Torenlaan.

'Brooddeeg, het is fijn om mee te werken, het is levend materiaal, dat, als het uit de oven komt na de vele bewerkingen pas 'Dood' is...' vertelt Harry van Boheemen, die er opvallend fris uitziet, als we even met hem in de bakkerij zitten te praten. Zeker geen brand geweest! Harry van Boheemen is namelijk ook een van de leden van Blaricum's Vrijwillige Brandweer, het is zijn grote hobby zelfs. Zo kan het gebeuren, dat hij 's nachts van pak moet wisselen, van zwart naar wit... Na de brand onder de douche en meteen in het witte pak verder aan 't werk. Ondanks alle mechanisering in deze bedrijfstak (er wordt echt nergens meer in het holst van de nacht met de voeten gekneed) wordt er 's morgens om 5 uur begonnen met het werk en zaterdag is dat zelfs 2 uur.

Er worden bij van Boheemen 75 verschillende soorten brood gebakken. Tegenwoordig is tarwe 'in', vroeger at iedereen wit, dat dan ook nog met melk werd gebakken. In de Kersttijd wordt er meer luxebrood gebakken dan anders, zoals duivekaters, stollen, casino's. En dat wordt ieder jaar zelfs een beetje meer. Als we Harry vragen of hij dan nooit teveel bakt, zegt hij lachend dat je 'op intuïtie' bakt en nooit teveel, want je kent je klanten toch!

Ja, het is een zwaar vak, dat van bakker, maar ook een dankbaar vak, dat door de verschillende machinerijen toch aanzienlijk verlicht is.

Vader Theo stond erop dat een van zijn kinderen het bedrijf zou voortzetten. Vrouw en dochters werkten allen eveneens mee. Zoon Harry die die wens in vervulling deed gaan, maakt zich over zoiets nog lang geen zorgen. 'Je moet maar afwachten' zegt hij. Hij heeft het ook veel te druk en heeft als 'nieuwheid' zijn zelfgemaakte ontbijtkoek. En wat te denken van de amandel-krullen? Hebt U die al eens geproefd? Wij konden er niet vanaf blijven.

(Boven) Warme bakker H. van Boheemen: 'Brooddeeg, fijn om mee te werken...'

(Onder) De warme bakkerij H. Limburg met een winkel zo gezellig...

Bakker Limburg

We gingen snel op weg naar bakkerij Limburg, waar het weer altijd even gezellig is om binnen te komen... De bakkerij en de oergetzellige winkel liggen aan de Kruiskuil in 't hartje van het oude dorp.

Op een oude ansichtkaart is nog duidelijk te zien, dat er vroeger een gewone boerderij was, waarna later een bakkerij gevestigd werd, waar Piet van Breemen brood begon te bakken.

Vader C. Limburg volgde hem in 1922 op en zette het bakkersbedrijf voort en ook hier werd het een 'familiezaak', want van de 7 kinderen Limburg kwamen er drie in het vak en de rest hielp ook mee. De oudste, Hennie Limburg, 'onze Hennie van 1981' is nu hier heer en meester in zijn domein, de bakkerij. Hij volgde als jongen eerst de Gezellen-cursus en werd daarna naar Wageningen gestuurd om het bakkersvak grondig te leren kennen in al zijn facetten.

'In Wageningen in het Station voor Bakkerijen- en Maalderijen werden wij de Trog-studenten genoemd' vertelt Hennie Limburg, die er een goede student was, daar hij van zijn vader al het nodige geleerd had.

Samen met zijn lieve, charmante vrouw Rie (een de Jong!) 'runnen' ze hun bedrijf. Zij de winkel, waar het dikwijls zwart van de mensen staat, en het zo gezellig is, dat het als sociaal contactpunt in ons dorp niet weg te denken is... Hij, het stille, meer ingetogen ambachtswerk, het vakwerk van de echte warme bakker. 'Ondanks de machines moet je er niet op verkijken, het is echt zwaar dit vak met al het tillen van bakplaten en schuiven en sjouwen van materialen. Vroeger ventten wij het brood natuurlijk ook nog uit, net als de anderen. De wijk in. Bij weer en wind, baggeren door de sneeuw met de bakfiets. Wel gezellig hoor, maar soms nam het wel wat tijd, als een huismoeder eens zin had in een gezellig praatje en de bakker de enige was waar ze op die morgen tegen kon babbelen...' Hij lacht om de herinnering. Ziek zijn? Dat kan absoluut niet. Eenmaal is het voorgekomen in het 27-jarig huwelijk van Hennie en Rie - die 4 dochters hebben, dat hij drie dagen ziek was. (Houden

Atina.

Waar is die mooie oude vlag gebleven

Naar aanleiding van een artikelje over de jarige Jan van Campen kwam er een gezellig telefoontje bij de redactie. Het was de heer Mijndert Rebel, die erop wees dat Blaricum's Gemengd Koor, dat in het december-nummer ook genoemd was, niet zo maar een koor was, maar een culturele uiting waar we anno '81 best nog even bij kunnen stilstaan.

Vlak na de Tweede Wereldoorlog was er een grote behoefte bij de mensen om samen te bouwen, zowel letterlijk als figuurlijk. Het verenigingsleven in die dagen nam een grote vlucht, vertelt ons Mijndert Rebel. Ook in ons dorp. Hij was het die toen in september '45 dat Blaricum's Gemengd Koor oprichtte, dat onder leiding van de bekende dirigent Marcus Plooyer succesvol werd.

Vele dorpelingen, goed bij stem uiteraard, vonden een geweldige artistieke voldoening in uitvoeringen als de Schöpfung van Haydn, die Jahreszeiten, de Mattheus Passion van Schütz, het Weihnachtsoratorium van Bach en de Elias van Mendelssohn en andere werken.

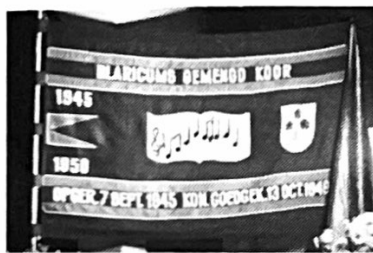
De heer Rebel was tot 1960 voorzitter van dit koor, later opgevolgd door de heer Zuurendonk, die beide vol weemoed terugdenken aan die goede jaren. 'Op den duur kwamen er problemen, financiële, moeilijke accommodatie om te oefenen, maar ook muziek-technisch, namelijk door een tekort aan goede mannenstemmen! Men probeerde het nog een tijd met het Naardens Gemengd Koor samen, zingend in het 'Witte Kerkje' aldaar, maar er vielen helaas op den duur teveel zangers weg.

Mijndert Rebel zelf is een en al muziek en ging gewoon verder 'op zijn eigen manier'. Hij zingt nog steeds - in Baarn - en is 30 jaar organisator geweest in Huis ter Heide, Nieuw Loosdrecht, Hollandsche Rading, Baarn en Laren. Liefde voor het zingen... samen met zijn vrouw, het zit er bij hem in als bij de vogels. Aan het koor denkt hij nog vaak terug. 'Dit dorp was altijd erg actief(!)' zegt hij. 'Bij het eerste lustrum kreeg ik een vlag aangeboden voor het koor, een pracht-stuk! Helaas is die zoekgeraakt, misschien...'

Ja, misschien ligt die ergens op een zolder rustig te wachten tot hij weer eens 'ontdekt' wordt. Er zijn veel zaken die in de loop der jaren veranderen, helaas! Grote schoonmaak is bij de hollandse huisvrouw echter niet uit te roeien. Zou die vlag niet toch eens ergens vandaan komen? Een telefoontje naar Mijndert Rebel... wat zou hem dat goed doen!

Atina

Bij het eerste lustrum van het Blaricum's Gemengd Koor en het aanbieden van een vlag maakte de heer Schadde het volgende lied:

BLARICUM WAT BEN JE MOOI

Waarom zouden wij niet zingen
Wij zijn kind'ren van het Gooi
Waar bos en heide ons omringen
Blaricum, wat ben je mooi!
's Zomers als de paarse heide
d' Ogen streelt met schone tooi
En de voog'len zingen blijde,
Dan is 't in het Gooi zo mooi!

Waarom zouden wij niet zingen,
Als de dennen wit gekuifd
Het brons en groen een wijl verdringen
En de sneeuw daarhenen stuift.
Straks gaat weer de Lente komen
En de toon ruist der schalmel
Door de groene dennebomen
O, wat schoon is toch m'n heil!

Daarom zingen wij en brengen
In ons lied de Schepper lof
Blaricum, je bent een parel
In de Gooische Sparrenhof.
En wij zingen heel ons leven
Van de Gooische heidetooi
En wij minnen ons dreeven
Blaricum, wat ben je mooi!

In memoriam G. Borsen

Op dinsdag 3 februari 1981 overleed na een lang ziekbed toch nog onverwacht G. H. Borsen, voor vrienden en kennissen 'Lange Bep'.

Bep Borsen vervulde met veel inzet gedurende 12 jaar de functie van onder-commandant van de Blaricumse Vrijwillige Brandweer. De Brandweer was zijn grote hobby naast zijn lieghebbij voor het voetballen. Tot ver buiten de gemeente-grenzen genoot hij in brandweerkringen bekendheid door zijn grote belangstelling voor de wedstrijden, waar hij zelf ook vele malen met veel succes aan deelnam.

Op 1 januari '49 kwam hij bij de Brandweer als brandwacht en na alle rangen te hebben doorlopen, werd hij op 1 januari '68 benoemd tot onder-commandant. In het dagelijks leven was hij voorman-plantsoendienst, waardoor hij vanwege het 'aan de weg timmeren' als geboren en getogen Blaricummer grote bekendheid genoot. Zijn opgeruimd karakter en brede belangstelling maakten hem tot een graag geziene gast, vriend en collega, die altijd bereid was tot een gezellig praatje, het ophalen van verhalen van vroeger, of het vertellen van allerlei anecdoten, die hij in zijn Blaricum zo al had meegemaakt. Mede door zijn inzet staat het Blaricum's Corps spuitgasten landelijk bekend als een geduchte tegenstander. We zullen hem missen, deze goede, vriendelijke dorpsgenoot van ons en wensens zijn vrouw en kinderen sterke toe om dit zware verlies te dragen en verwerken.

Het Nationaal Rheumafonds

Meer nodig dan ooit. Van 9-15 maart is er weer een landelijke collecte van het Nationaal Rheumafonds. En je kunt je afvragen of een dergelijke collecte nog wel nodig is in deze tijd met zijn vele voorzieningen en sociale wetten. Nu, die collecte is méér nodig dan ooit, omdat het Rheumafonds al het mogelijke wil doen om de patiënt een zo normaal mogelijk leven te laten leiden.

Bijvoorbeeld door hem de kans te geven met vakantie te gaan. Een aangepaste vakantie dus. En de kosten daarvan zijn dan niet gering. Ook helpt het Rheumafonds door financieel bij te dragen bij het aanpassen van woningen, of worden daarvoor renteloze voorschotten gegeven. Er is een vakantiecentrum met hotel en bungalows. Het wetenschappelijk onderzoek moet doorgaan. En alleen dit laatste kost zo'n 1 miljoen gulden per jaar.

Gewoon. Een reumapatiënt moet zo gewoon mogelijk kunnen leven. Ondanks zijn of haar handicap. Gewoon, als u daar recht op heeft, waarom een reumapatiënt dan niet?

In veel plaatsen komt er een collectant van het Rheumafonds aan de deur. Niet in alle plaatsen. Of misschien bent u juist niet thuis. Daarom is er ook een gironummer: 324 t.n.v. het Rheumafonds, Den Haag.

De contactadressen in Blaricum zijn: Mevrouw Delissen-Campman, Huizerweg 59, Blaricum, telefoon 8 68 07 en voor de Bijvanck Mevrouw N. de Vries, Boeket 8, telefoon 02152 - 5 72 45.

VERENIGINGEN
EN GROEPEN...
wilt u informatie kwijt?
Hei & Wei is er voor!

